

V ňom žijeme, hýbeme sa a sme!

„Časy sú zlé – za našej mladosti to bolo oveľa lepšie!“ Tieto alebo podobné slová dnes najčastejšie počujeme od ľudí, ktorých prirodzene zaraďujeme do staršej generácie. Ale už aj vtedy, keď oni boli mladí, to isté tvrdila aj vtedajšia staršia generácia. Asi to bolo vždy tak, lebo už svätý Augustín v 5. storočí po Kristovi napísal: „Časy sú zlé? Časy ste vy!“ Áno, časy, doba, to sme my. Deň či rok je stále rovnako dlhý, len sa menia okolnosti. Čas je ako magnetofónová páska, nahráme na ňu svoj život so všetkými svojimi radosťami a starosťami, prácou a nedostatkami. Mení sa len spôsob práce, do ktorej sa už v dnešnej dobe nedochádza peši, ale jazdí sa autom alebo autobusom, doma disponujeme s mnohými prístrojmi uľahčujúcimi domáce práce, televízory, počítače, autá. Veda a technika spríjemňujú, ale aj znepokojujú život. Ten sa predlžuje, ale umieraniu sa zabrániť nedá.

Človek prežije niekoľko rokov a odchádza. Odkiaľ prišiel a kam odchádza? Prečo žije? Konzumná spoločnosť mu radí: „O toto sa ty teraz nestaraj. Snaž sa vykonať čo najviac práce (tá je živá, človek je smrteľný!), práca ti dá peniaze a peniaze ti umožnia blahobyť. Čím väčší blahobyť budeš mať, o to viac budeš šťastnejší! Ale je to pravda? Veľa ľudí si žije takmer v najväčšom blahobyte, ale šťastní nie sú! Sú aj takí, ktorí sa chcú mať dobre aj bez práce! Ale každému človeku príde raz na myseľ tá znepokojujúca otázka po zmysle života. Najmä tou, alebo aj inou formou svätého apoštola Pavla: „Čas je krátky.“ Človek začne myslieť dopredu a vždy príde len k Bohu. Ale hneď počuje to posmešné: „Ty veríš v Boha?“

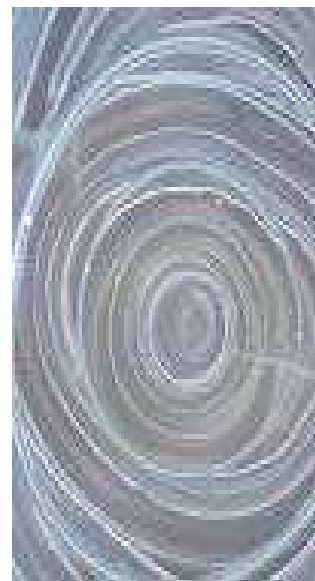
Ako teda žiť s vierou v Boha? Kresťanstvo nehovorí: nestaraj sa o pozemský život. Ale naopak! Musíš sa starať o svoju existenciu, snaž sa zaistiť určitý blahobyť svojej rodine, staraj sa o svoje zdravie. Nehľadaj však vo veciach tohto sveta svoj cieľ, svoju podstatu! Prameňom skutočného duševného pokoja je poznanie skutočného zmyslu života.

Nádherne to vyjadril svätý apoštol Pavol: „Nech Boh osvieti oči vášho srdca, aby ste vedeli, aká je nádej z jeho povolania, aké bohatstvo slávy je z jeho dedičstva vo svätých.“ (Ef 1,18) A z väzenia píše: „Veď pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“ (Flp 1, 21) Zmyslom života pre kresťana je v prvom rade služba Bohu a blíznym a tým zaistenie krásnej večnosti. Tie ostatné pozemské ciele sú druhoradé. Aby sme to ľahšie pochopili, priblížme si to na príklade, ktorý bol uverejnený v kalendári: V jednom kráľovstve mali vždy kráľa len na jeden rok. Po roku ho vyviezli na opustený ostrov. Každý z týchto krátkodobých kráľov počas svojho kraľovania sa snažil čo najviac si užívať. Raz si však zvolili prezieravého človeka, ktorý vo vedomí, čo ho to vlastne po roku jeho panovania čaká, postaral sa o to, aby si čo najlepšie vybavil ostrov, na ktorý bude potom vyvezený. Za rok svojho kraľovania si toho veľa neužil, ale keď sa jeho vláda skončila, mohol si žiť v blahobyte, ktorý si pred tým pripravil.

Toto je veľkým poučením aj pre nás. Pripomeňme si teda ešte raz slová apoštola Pavla, ktoré sú adresované aj nám. Nežime ako tí, čo odmietajú vieru vo večný život a preto sa snažia na tomto svete utrhnúť, čo sa dá. Nehľadme len na pôžitky a pominuteľné veci, ale ako ten múdry kráľ snažme sa zaistiť si šťastný život vo večnosti. Ako prostriedky nech nám poslužia: život v stave posväcujúcej milosti, dobré skutky, modlitba, sviatosti a najmä naša viera a láska.

Bolo to ešte v dobe, keď v nemocniciach boli rehoľné sestry a vtedy jednej z nich hovorí lekár – ateista: „Predstavte si, ako raz budete sklamaná, keď zistíte, že po smrti nič nie je. Sestrička mu odpovedá: „Ja sklamaná ani nemôžem byť, veď v tom, čo robím pre Krista, vidím zmysel života, ale predstavte si, ako vy budete prekvapený a sklamaný, keď zistíte, že večnosť predať len existuje! Veriť je naozaj lepšie, ako neveriť!“

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Tvoje slová Pane, sú duch a život

1. Zákon Pánov je dokonalý, * osviežuje dušu.
2. Svedectvo Pánovo je hodnoverné, * dáva múdrosť maličkým. — R.
3. Rozhodnutia Pánove sú správne, potešujú srdce.
4. Prikázania Pánove sú jasne, * osvecujú oči. — R.
5. Bázeň pred Pánom je úprimná, trvá naveky.
6. Výroky Pánove sú pravdivé * a všetky spravodlivé. — R.
7. Nech sa ti páčia slová mojich úst, i rozjímanie môjho srdca pred tvou tvárou.
8. Pane ty si moja pomoc a môj vykupiteľ. — R.

Splnilo sa dnes toto písmo?

Celkom bežná prax vo väčšine podnikov: riaditeľ či vedúci zvolá poradu, zamestnanci sa zbehnú so svojimi zápisníkmi, fasciklami, notebookmi. Preberajú sa požiadavky, rozoberajú riešenia, rozdeľujú úlohy. Každý si zapíše to, čo sa týka jeho a tých, čo sú mu podriadení. Po polhodinke každý odchádza za svojou prácou... Bolo by čudné, ak by sme kohokoľvek zo zúčastnených pristavili medzi dverami a on by nevedel, o čom bola reč, ani aké úlohy preňho z porady vyplynuli. To však je, žiaľ, situácia, ktorú môžeme zakúsiť každú nedeľu pred dverami našich kostolov.

Prvá z dvoch podstatných častí omše je liturgia slova. Tam nie riaditeľ, ani kňaz, ale sám Boh hovorí každému prítomnému, čo od neho očakáva: či má rozdať prevyšujúci majetok, či odpustiť hnevnikovi, či navštíviť chorého, či ochotnejšie poslúchať rodičov, či si ráno privstať a stihnúť modlitbu. Kňaz má v homílii len bližšie vysvetliť Božiu reč a poukázať na oblasti života, ktorých sa týka. Odpoveď si musí dať každý sám. A tá sa netýka iba hlavy, nestačí pochopiť a prikývnuť. Týka sa najmä rúk a nôh: treba vykročiť a urobiť. Ak vychádzame z chrámu a nevieme ani len povedať, čo tam Boh od nás žiadal, ani ako mu chceme odpovedať, v lepšom prípade sme tam prespali chvíle, keď prebiehalo výberové konanie do Božieho kráľovstva.

Lukáš umiestňuje začiatok Ježišovho ohlasovania do synagógy v rodnom Nazarete. Tá predstavuje čakajúci Izrael. Odtiaľ Ježiš vychádza hlásať blahozvesť do dedín a miest. To sú miesta evanjelizačného poslania. A potom sa s učeníkmi usádza v dome, zárodok budúcej Cirkvi. Pri čítaní zo zvitku proroka Izaiáša Ježiš začína slovami: „Duch Pána je nado mnou...“ Pred každým čítaním Písma treba najskôr vyzvať Ducha Svätého. On inšpiroval biblického autora a on oživuje literu Písma, aby sa nám stala živým Božím slovom. Bez Ducha Svätého sa môžeme dočítať, čo kedysi robil Ježiš druhým. S Duchom Svätým môžeme zakúsiť, čo dnes robí Ježiš v nás. Biblia je zvláštna kniha. Ako hovorí Izaiáš, je zatvorená pre tých, čo vedia čítať, a otvorená pre tých, čo čítať nevedia; pre tých, čo v nej nehľadajú nové vedomosti, ale Božiu vôľu. Ježiš zvinul knihu a sadol si. Starozákonné očakávania sa naplnili. V Ježišovi prichádza čas ich uskutočnenia. Prichádza Božie kráľovstvo. Stále iba prichádza a nám často tak veľmi chýba jeho prítomnosť. Preto, lebo väčšina tých, čo sa stretávajú na nedeľnej omši, nemôžu povedať ako Ježiš:

„Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli.“ Ak by sme boli úprimní, väčšinou by sme museli povedať: „Opäť sa nesplní, čo sme už toľko ráz počuli...“ Len tým, ktorí ho prijali, „dal moc stať sa Božími deťmi“ - počuli sme cez nedávne vianočné sviatky v Prológu Jánovho evanjelia.

Je to paradox, ale „púšťať nahlucho“, nevšimáť si Božie slovo ako Božie hrozí práve tým, čo ho počúvajú často. Tu kdesi tkvie sterilita kresťanstva, to zvláštne klišé kresťanstva bez evanjeliovej novosti. Nepomôžu mu ani odborné konferencie ale celkom jednoduchá otázka: „Pane, čo chceš, aby som robil?“ A potom celkom praktická odpoveď. Viera bez skutkov je mŕtva. Počúvať evanjelium a pre nič sa nerozhodnúť znamená zabiť v sebe jeho životodarnú silu. Odpovedať skutkom znamená, že aj medzi nás práve prichádza Božie kráľovstvo.

Marián Gavenda

Zájdi si do lesa

Noha na plyne a poďme. Rýchlejšie? Nože zastav a vystúp. *Zájdi si do lesa!*

Tvoj kalendár je plný termínov, naháňáš sa od jedného stretnutia k druhému? *Zájdi si do lesa!*

Si unavený životom a zničený, gniavi ťa tisíc vecí, ktoré nie sú nevyhnutné? *Zájdi si do lesa!*

Je jar. Stromy na teba čakajú. Nádherné stromy, ktoré mlčky žijú z ticha a miazgy, čo stúpa až po končeka najvyšších konárikov. Vtáčiky spievajú len pre teba. Kde si? Pod' si ich vypočuť. Nájdeš tu pokoj, nevýslovný mier.

Nenaháňaj sa!

Aj slimák

stíhol Noemovu archu.

Chceš žiť intenzívne? Intenzívny život nie je uponáhľaný život, každodenné štvanie, ustavične pod tlakom, stále stovky súrnych vecí. Chceš všetko vedieť, všetko zažiť, pri všetkom byť - aby si utŕžil žalúdočné vedy alebo infarkt? *Zájdi si do lesa*

Lahni si pod strom, strč si do úst steblo trávy a vychutnaj slastné ničnerobenie. Vtedy ti zídu na um tie najlepšie myšlienky a najkrajšie sny. Vtedy zmiznú problémy, ktoré ukrývaš za svojimi stenami. *Zájdi si do lesa!*

Prečistíš sa ti hlava, upokojí duša a srdce. Azda mi povieš: Kiež by som len mohol! A ja ti odpoviem: Veď si už na ceste!

**Je toľko stromov, toľko vtákov a kvetov,
toľko zázrakov vŕokol nás, čo čakajú len na
to, aby mohli človeka vyliečiť z jeho smútku.**

Phil Bosmans, „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 3.týždni cezročného obdobia (C)

25.I. pondelok

17.00 Za + Alexandra

26.I. utorok

17.00 Za + Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava

27.I. streda

17.00 Za + Miroslava Kordoša a rodičov

28.I. štvrtok

17.00 Na úmysel

29.I. piatok

17.00 Za + Alexandra

30.I. sobota

8.00 Za + rehoľné sestry Ernestínu a Gabrielu

Upratovanie kostola č.d. 325 – 352

31.I. 4. Nedeľa v cezročnom období (C)

8.00 Za + Vladimíra Matúška, rodičov a strýka Gusta

9.15 Za famíkov

Liturgický kalendár

25.I. pondelok **Obrátenie sv.Pavla, apoštola - sviatok**

26.I. utorok **sv.Timotej a sv.Titus, biskupi**

27.I. streda **sv.Angela Merici, panna**

28.I. štvrtok **sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi**

29.I. piatok **sv.Valér, biskup**

30.I. sobota **sv. Martina, panna a mučenica**

Slovo na dnes

Anjel Ticha

Anjeli sú jemné stvorenia. Nemôžeš ich uchopiť a držať. Prichádzajú nečakane. Musíš byť otvorený, aby si sa s nimi mohol stretnúť. Anjeli prichádzajú na tichých podrážkach. Musíš byť veľmi potichu, aby si ich mohol vnímať. A jestvuje jeden anjel, ktorý ťa chce zasvätiť do umenia mlčania, do uzdravujúcej atmosféry ticha. Práve v našom ohlušujúcom svete potrebujeme ticho, aby sme vnútorne ozdraveli. Od Kierke-gaarda pochádza slávna rada, ktorú by dal ľuďom, keby bol lekárom: „Vytvárajte ticho!“ A Rabíndranáth Thákur nás nabáda: „Okúp si dušu v mlčaní.“ Ticho je liekom na naše duše, ktoré sú často ohlušené rachotom tohto sveta, ktoré už nemôžu dýchať, pretože k nim zo všetkých strán prenikli ohlušujúce myšlienky a obrazy.

Aby sa v človeku mohlo zrodiť niečo veľké, potrebuje ticho. „Len v mlčaní prebieha skutočné poznanie,“ domnieva sa Romana Guardini. A Ján Klimak, mních ranej Cirkvi, hovorí: „Mlčanie je plodom múdrosti a je v ňom poznanie všetkých vecí.“ Mlčanie nás pripravuje na to, aby sme vedeli správne počúvať, aby sme vedeli rozpoznať rôzne tóny, keď sa nám prihovori človek. A mlčanie je predpokladom, ktorý nám umožňuje počuť Boží hlas v našich srdciach. Mnohí dnes nariekajú, že nezakúšajú Boha, že Boh sa im odcudzil. No sú takí naplnení hlukom, že prepočujú tiché impulzy, ktorými sa im Boh prihovára v ich srdciach. Vždy máme niečo na práci. Len čo sa v našom vnútri objaví takýto jemný impulz, už ho odstrkujeme od seba a obraciame sa k niečomu hmatateľnému. Takto nikdy nebudeme počuť Boží hlas.

Slovo ticho pochádza od slov tíšiť, upokojuvať, ukájať. Matka pridáva hladné dieťa, a tak ukája jeho hlad, aby stíchlo. Anjel ticha chce utíšiť naše hlasné myšlienky. Chce umlčať naše ohlušujúce želania a potreby, aby sme v sebe objavili priestor ticha. Mystici sú presvedčení, že v každom je priestor ticha, do ktorého nemajú prístup myšlienky a city, želania a potreby. Je to tiež priestor, do ktorého nemôžu preniknúť ľudia so svojimi očakávaniami a nárokmi, s úsudkami a odsúdeniami. Je to priestor vo mne, v ktorom som úplne sám sebou. A je to priestor mlčania, v ktorom vo mne prebýva sám Boh. Tam som skutočne slobodný. Tam nemá nado mnou nikto moc. Tam ma nemôže nikto raniť. Tam som zdravý a celistvý. Sadnúť si a meditovať je pre mňa každodennou potrebou. Pri meditácii si predstavujem, ako ma môj dych a slovo, ktoré spájam s dychom, uvádzajú do tohto vnútorného priestoru ticha. Tam nemajú prístup ľudia, ktorí dnes prídu do mojej kancelárie. Tam ma nikto nedostihne so svojimi želaniami, s úsudkami a odsúdením. Tam môžem voľne dýchať. Tam som so svojim Bohom sám. To dáva môjmu životu dôstojnosť. V tomto vnútornom priestore ticha prichádzam do styku so svojim skutočným JA. Ticho ma premieňa, tak ako zmenilo hádavú ženu rabína Sussju. O nej sa hovorí: „Od tej chvíle stíchla. A s tichom k nej prišla aj radosť. A s radosťou aj dobrota.“

Práve keď prichádzaš často do styku s inými ľuďmi, keď mnohí od teba niečo chcú, keď sa s nimi pustíš do intenzívnych rozhovorov, potrebuješ anjela ticha, ktorý v tebe umlčí ten prival slov, čo si denne vypočuješ. V mlčaní sa môžeš znova nadýchnuť. Môžeš tam zo seba striasť všetko, s čím sa ti druhí zdôverili. Anjel ticha ťa chce uviesť do vnútorného priestoru, do ktorého nemajú prístup ani ľudia, pre ktorých si tu. Len keď si v kontakte s týmto vnútorným priestorom ticha, môžeš si bez strachu začať s ľuďmi. Potom nemusíš mať obavy, že ťa zaťažia a zavalia problémy iných, že ťa vnútorne poznačí špina, o ktorej sa dozvedáš v rozhovoroch s druhými.

Je jedna oblasť, kde sa ťa nedotkne vôbec nič z toho, čo chcú u teba zložiť druhí. V tomto vnútornom priestore ticha zostaneš nedotknutý. Nech ťa sprevádza anjel ticha a nech ti ustavične pripomína, že tento priestor ticha sa v tebe už nachádza. Nemusíš ho vytvárať. Musíš iba prísť do kontaktu s tichom, ktoré je v tebe a ktoré ťa môže uzdraviť.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Pane, pôjdem za tebou, ale...

Lk 9,61

Dobrý Ježišu, keď prichádzam k tebe, uvedomujem si svoje skúsenosti a zážitky a rozličné vnútorné i vonkajšie rozpoloženie.

Prichádzam raz so srdcom pokorným a radostným, inokedy so srdcom smutným a nepokojným. Raz s veľkými túžbami a očakávaniami, inokedy so sklamaním a znechutením... Ježišu, ty vieš najlepšie, aký a s čím prichádzam dnes k tebe. Čo dnes nachádzaš v mojom srdci, v mojej duši?

Predovšetkým sa ti chcem najprv poďakovať za to, že si tu, i za to, že môžem k tebe prichádzať po tvoju lásku, rozprávať sa s tebou, počúvať ťa. Vo sviatosti Eucharistie zostávaš stále ten istý - ako Pán, ako Boh, ako človek... ako ten, ktorý sa ani dnes neprestáva obracať na nás, pozývať nás a volať: Poď za mnou! Ty poď za mnou!

Ježišu, ako sa cítim pri tejto výzve? Vnímam, že sa niečo vo mne deje? Čo mi prichádza ako prvé na myseľ, keď zachytávam tvoj pohľad a volajúci hlas: Poď za mnou? Preniká ma radosť, strach, znepokojenie? Cítim vďačnosť? Cítim sa obdarovaný tvojou výzvou nasledovať ťa? Ďakujem ti za to, že si oslovil aj mňa? Alebo sa tomu neteším a radšej by som bol, keby si ma neoslovil? Cítim v tom, že ma voláš, ťarchu, niečo, čo ma robí neslobodným, čo nie je pre mňa?

Ježišu, prežil som však už vôbec hlboké a osobné stretnutie s tebou? Nie je to so mnou tak, že ťa iba formálne nasledujem? Kráčam za tebou len tak, lebo ma tak naučili, bez toho, žeby som sa s tebou skutočne stretol? Možno ťa nasledujem len preto, že tak robia druhí, že to patrí k rodinnej či spoločenskej tradícii...?

Ježišu, cez toto Božie slovo a modlitbu dávaš mi príležitosť pravdivo nazrieť do svojho vnútra a skontrolovať, ako je to s mojim nasledovaním ťa. Chcem nanovo prežiť chvíľu z evanjelia, keď oslovuješ ľudí a teraz oslovuješ konkrétne i mňa. Hovoríš mi: Poď za mnou! Čo prežívam teraz a na čo myslím pri týchto твоjich slovách?

Dobrý Ježišu, ďakujem ti za túto chvíľu. Tak veľa v nej objavujem. Môžem si uvedomiť, že ma povolávaš, aby som ťa nasledoval. Dávaš mi povolanie, čo znamená, že je tu niekto, kto ma osobne volá, a že si to ty. Objavujem, že byť kresťanom znamená byť povolaným tebou a byť povolaný ísť za tebou. Ako však, Ježišu, môžem byť povolaný, ak som sa s tebou ešte osobne nestretol? Ako môžem vedieť, k čomu ma voláš, ak som ťa ešte nepočul ani nevidel? A ako môže byť živé a naplnené moje povolanie nasledovať ťa, ak by som sa s tebou stále nestretal, nevyhľadával ťa alebo ak by som nebol vnímavý na to, že som tvoj? Oslovuje ma, Ježišu, i to, že mi jasne hovoríš, v čom spočíva moje kresťanské povolanie - mám ísť za tebou!

Môžem si, Ježišu, povedať, že ťa vo svojom živote nasledujem? Môžem povedať, že idem za tebou? Svedčia o tom moje myšlienky, moje slová, moje postoje, moje správanie, moje zmýšľanie, moje túžby...?

Alebo je to so mnou tak ako s človekom z evanjelia, s ktorým opakujem: Pane, pôjdem za tebou, ale...

Čo je tým mojim „ale“? Nie je v tom moja polovičatosť, ak áno, v čom sa prejavuje?

Čím a ako podmieňujem moje nasledovanie? A prečo si vôbec kladieš podmienky? Ako ti odpoviem teraz?

Pane, pôjdem za tebou, ale neviem, čo všetko budeš odo mňa žiadať.

Pane, pôjdem za tebou, ale bojím sa, či to zvládnem.

Pane, pôjdem za tebou, ale bojím sa, že budeš žiadať stále viac.

Pane, pôjdem za tebou, ale cítim sa slabý, bojím sa, že ťa sklamem.

Pane, pôjdem za tebou, ale neviem, čo povedia druhí.

Pane, pôjdem za tebou, ale mám už svoje plány, chcem toľké

veci dokončiť, iné začať.

Pane, pôjdem za tebou, ale narážam na vnútorné zábrany, ktoré ani sám neviem pomenovať.

Pane, pôjdem za tebou, ale je predo mnou mnoho problémov...

Dobrý Ježišu, prichádzam k tebe a prosím ťa o silu, o dar uveriť v tvoje slová, v tvoju lásku, uveriť jednoducho v teba i uveriť tebe.

Ježišu, prosím, daruj mi svojho Svätého Ducha, aby ma viedol k tebe, aby ma uschopňoval byť jednoznačným v láske k tebe a v nasledovaní teba. Daruj mi milosť, aby som sa ti dokázal bezvýhradne darovať a v pokornej dôvere prekonávať každé „ale“, ktoré sa mi vynorí pri tvojom volaní ísť za tebou a nasledovať ťa.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

RODIČOVSKÉ STAROSTI „veéé, veeéé!“ Nasilu som otvorila oči, keď ma ten známy plač zobudil z pokojného spánku.

„Ach, nie!“ zahundrala som. „Čo len môže teraz chcieť? Ved' nedávno jedol, odgrgol si, dokonca som ho i prebalila.“

Nahmatala som balík s pamperskami, našla fľašu a strčila ju Miškovi do úst. Zasa bol hladný!

Bez toho, aby som zasvietila, som na budíku uvidela čísla 2:56. Och, som taká unavená! Takmer okamžite som zaspala.

O chvíľu ma už budilo prenikavé pípanie budíka, ktorý ukazoval 6:10. Bolo načase vstať a pripraviť sa do školy. Pravdaže, kým som Miša nakínila, kým sa mu odgrglo a kým som ho prebalila, mala som už polhodinové meškanie.

To je môj skutočný príbeh. Musím vám však niečo vysvetliť. Mišo nebol ozajstné dieťa - ale umelé.

Ako študenti strednej školy sme boli poctení tým, že každý z nás dostal možnosť starať sa 48 hodín o tamagoči - umelé dieťa.

Tento milý malý batôžtek radosti sa správal celkom ako skutočné dieťa - plakal v tej najnevhodnejšej chvíli, každú chvíľu chcel jesť, musel si odgrgnúť, lebo inak sa dusil; bolo ho treba dokonca prebaľovať. Okrem toho, museli ste byť k nemu milí a láskaví.

Takže už viete, že nie som skutočný rodič. Skúsenosť s Mišom mi však dala veľa. Počas tých dvoch dní som neraz premýšľala, ako sa rodičia dokážu prinútiť dennodenne starať o malé deti, ktoré sa im za to ničím neodplatia.

Abyste naplnili ich potreby, obetujú všetko - spánok, voľný čas i zaužívané zvyky. To je obeť!

Potom som začala myslieť na iného rodiča - toho, ktorý pre svoje deti urobil oveľa viac ako len to, že im strčil fľašu do úst... Za toľko fňukajúcich a nespokojných detí dal svoj život! Niektoré z nich si jeho obeť zrejme ani neuvedomujú.

Tak vyzerá skutočná láska!

Potrebujeme štyri objatia denne, aby sme prežili.

Potrebujeme osem objatí denne, aby sme vydržali.

Potrebujeme dvanásť objatí denne, aby sme rástli.

Virginia Satirová

lectio divina **Hlásanie slobody**

Lk 1,1-4 - 4,14-21

¹Hoci sa už viacerí pokúšali vyrozprávať rad-rodum udalosti, ktoré sa u nás stali, ²ako nám to podali tí, čo boli od začiatku očitými svedkami a služobníkmi slova, ³predsa som aj ja uznal za dobré dôkladne a sústavne prebádať všetko od začiatku a napísať ti, vznešený Teofil, ⁴by si poznal spoľahlivosť náuky, do ktorej ťa zasvätili.

¹⁴Ježiš sa v sile Ducha Svätého vrátil do Galiley a zvest' o ňom sa rozšírila po celom okolí. ¹⁵Učil tam v ich synagógach a všetci ho oslavovali. ¹⁶Prešiel do Nazareta, kde vyrastal a podľa

zvyku v sobotu vošiel do synagógy. Keď vstal, aby čítal, ¹⁷podali mu knihu proroka Izaiáša. Knihu rozvinul na tom mieste, kde bolo napísané:

¹⁸*Duch Pánov je nado mnou,
lebo ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium
a uzdravovať skrúsených srdcom.*

*Poslal ma oznámiť zajatým prepustenie,
slepým vrátiť zrak,
utlačaných prepustiť*

¹⁹*a vyhlásiť milostivý rok Pánov.*

²⁰Nato zvinul knihu, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli naňho. ²¹On pokračoval: Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli.

Ďalšie čítania: Neh 8,2-6.8-10; Ž 19.8-10.15; 1Kor 12,12-30

ČÍTANIE:

Dnes sú nám predložené dva úryvky z Evanjelia podľa Lukáša. Prvý je úvodom do toho druhého.

V prvej kapitole sa Lukáš horlivo zasadzuje za kvalitu a spoľahlivosť informácií. Najprv prehovorili očití svedkovia udalostí, ktoré opisuje, a potom spravil rozsiahly prieskum. Takže jeho správa nie je typom fingovaných správ, ktoré môžete počuť na trhu, alebo o nich čítať v časopise. List je adresovaný Teofilovi, ktorého meno značí „Boží priateľ“.

Štvrtá kapitola sa sústreďuje na Ježišovu návštevu synagógy v Nazarete. Zatiaľ čo Izaiáša ako zvitok už pre neho vybrali iní, zdá sa, že Ježiš si tieto špecifické verše zvolil sám.

Číta ich zhromaždenému spoločenstvu, potom učí význam týchto slov. Rozpráva im, že Izaiášovo proroctvo, ktoré bolo napísané stáročia dozadu, „sa dnes splnilo!“ Dôsledkom toho je to, že naplnením týchto slov je sám Ježiš. Miestny muž Ježiš dnes prichádza a ohlasuje dobrú zvest' biednym, slobodu zajatcom, zrak slepým a slobodu utlačaným. Nespomína sa, či to tu Ježiš myslí doslovne, a či metaforicky.

Ale ako sa toto spoločenstvo cítilo, keď to Ježiš vyslovil v to ráno v sobotu? Čo sa dialo v ich srdciach a myšliach? Pochopili Ježišove slová?

Hoci sa táto udalosť odohrala pred dvetisíc rokmi, pravda Božieho slova je nekonečná. Tak by ani čítanie Svätého písma nemalo byť len obyčajnou kultúrnou udalosťou. Kedykoľvek sa Sväté písmo číta, stáva sa skutočným, živým a vždy plným sily.

MEDITÁCIA:

* Čo si myslíte, ako ľudia porozumeli Ježišovým slovám, keď im on začal hovoriť: „Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli“?

* Ako dobre Izaiášove verše zhrnuli Ježišove povolanie na zemi? Ako Ježiš naplnil proroctvo?

* Uvažujte o dobrej novine evanjelia. Poďakujeme sa za všetky spôsoby, akými sa evanjelium stáva živým pre nás osobne.

MODLITBA:

Modlime sa, aby v našom spoločenstve každý zastával svoju úlohu tak, aby celá Cirkev vykonávala svoje poslanie účinne a užitočne, ako to opisuje Pavol v 1Kor 12,12-30. Modlime sa za svoje poslanie v Cirkvi. Prosme Boha, aby nám ukázal veci, ktoré máme robiť sami a ktoré máme nechať robiť druhých.

KONTEMPLÁCIA:

Premýšľajme nad Neh 8,10: „...nebudte smutní, lebo robiť radosť Hospodinovi je vaším útočiskom.“

Otvorme svoje srdcia Bohu a modlime sa Ž 19,15: „Nech ti je príjemná reč mojich úst a úvahy môjho srdca pred tebou Hospodine, moja Skala a môj Vykupiteľ!“

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku